

РЕШЕНИЕ

№ 16284

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело
№ 20221110162820 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена от К. К. К., искова молба, с която са предявени осъдителни искиви претенции, както следва: **главен иск срещу Главна дирекция „Г.п.“** и **евентуален иск срещу „М.В.Р.“**, с правно основание чл. 181, ал.1 ЗМВР, с искане да се постанови решение, с което ответникът Главна дирекция „Г.п.“, в условията на евентуалност – „М.В.Р.“, да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **4 320.00 лева**, представляваща левова равностойност за неосигурена храна за периода от 18.11.2019 г. до 18.11.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 18.11.2022 г. до окончателно изплащане.

Ищецът извежда съдебно предявените си права при твърдения, че от 2000г. работи в структурите на МВР, а от 2015 г. в ГД „Г.п.“. Сочи, че след изменение на ЗМВР, в сила от 01.02.2017 г., служебното му правоотношение е преобразувано в такова по ЗДСл считано от влизане на закона в сила. Поддържа, че след 01.02.2017 г. е преустановено изплащането на пари за храна на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Развива съображения в насока, че е сред служителите, на които следва да се заплащат пари за храна. Моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Главна дирекция „Г.п.“. Ответникът не оспорва, че ищецът от 2000 г. работи в структурите на МВР, а от 2015 г. в ГД „Г.п.“ на МВР. Сочи, че във връзка с приети законови промени, считано от 01.02.2017 г. ищецът със заповед с рег. № 8121К-2191/06.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи е назначен на длъжност главен експерт в сектор „Обществени поръчки“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП, със статут на държавен служител по чл.142, ал. 1, т.2 ЗМВР. Излага, че съгласно чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите са три категории: полицейски органи и органи по пожарна безопасност, чийто статут се урежда с ЗМВР; такива по чл.142, ал. 1, т.2, какъвто твърди, че е и ищецът, чийто статут се урежда с ЗДСл; и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда при условията и по реда на КТ и ЗМВР. Развива съображения в насока, че законодателят изрично е определил статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР да е по ЗДСл, като е посочил и кои разпоредби от ЗМВР се прилагат по отношение на тези служители. Сочи, че

служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР биха имали право на храна само при условията на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, какъвто обаче не бил настоящият случай. Твърди, че формирането на основната заплата и цялостното възнаграждение на ищеца е определено със закона, като възнаграждението включвало и равностойността на храната. Извън основното възнаграждение сочи, че не се дължи допълнително и отделно възнаграждение за храна, като развива подробни съображения в тази насока. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника М.в.р., в който предявеният иск се оспорва като недопустим и неоснователен. Не оспорва, че през процесния период ищецът е бил служител на Главна дирекция „Г.п.“. Сочи, че от 01.02.2017 г. насам на ищеца е определена индивидуална основна заплата, включваща левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Подробно аргументира, че не му се дължи претендираната сума. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано по подадена от К. К. К., искова молба, с която са предявени осъдителни искиви претенции, както следва: главен иск срещу Главна дирекция „Г.п.“ и евентуален иск срещу „М.В.Р.“, с правно основание чл. 181, ал.1 ЗМВР, с искане да се постанови решение, с което ответникът Главна дирекция „Г.п.“, в условията на евентуалност – „М.В.Р.“, да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 4 320.00 лева, представляваща левова равностойност за неосигурена храна за периода от 18.11.2019 г. до 18.11.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 18.11.2022 г. до окончателно изплащане.

По главния иск, насочен срещу Главна дирекция „Г.п.“.

В тежест на ищеца е да докаже по делото наличието на валидно служебно правоотношение между страните през процесния период, по силата на което да е полагал труд при ответника, да попада в обхвата на категорията държавни служители, на които се дължи предоставянето на безплатна храна или левова равностойност, както и размера на претенцията.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане, както и възраженията, формулирани с отговора на исковата молба.

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че през процесния период между страните е съществувало служебно правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността *главен експерт в сектор „Обществени поръчки“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП*; че за процесния период ответникът не е изплащал отделно от основната месечна заплата, левовата равностойност на храната; че за процесния период евентуално дължимата, на основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, парична равностойност на храната е в размер на 4 320 лв., по 120.00лв. месечно.

Спорът между страните е концентриран върху това дали с оглед заемащата от ищеца длъжност същият има право на изплащане на пари за храна по смисъла на чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Категориите служители в МВР са определени в чл. 142, ал. 1 от ЗМВР /изм. ДВ, бр. 14/2015 г., в сила от 1.04.2015 г. /, както следва:

т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

т. 2. държавни служители;

т. 3. лица, работещи по трудово правоотношение.

В процесния случай не е спорно между страните, а и с доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът, през исковия период е бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е заемал длъжността главен експерт в сектор „Обществени поръчки“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП.

Съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът на ищеца, в качеството му на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител и с **чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР**. Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за М.В.Р. /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

Съгласно § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за М.В.Р. /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на М.В.Р. и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Не е спорно по делото, че ищецът попада именно в категорията служители, индивидуализирана в § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР.

Настоящият съдебен състав намира, че на ищеца не се дължи допълнително заплащане на пари за храна, доколкото в § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за М.В.Р. и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен **и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР**.

По изложената аргументация следва извода, че парите за храна по реда на чл. 181, ал. 1 ЗМВР са нормативно включени в основната заплата на ищеца, като не се твърди и не се установява по делото същата да не е изплащана през исковия период.

В случай че претендираните пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР бъдат присъдени на ищеца, същият би бил поставен в по-благоприятно положение от служителите по чл. 141, ал. 1, т. 1 ЗМВР, доколкото последните получават пари за храна като допълнително трудово възнаграждение към основната заплата, а ищецът ще получи веднъж пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, включени в основната заплата и втори път пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, присъдени като допълнително трудово възнаграждение.

По изложената аргументация настоящият съдебен състав намира, че исковата претенция насочена срещу ГД „Г.п.“ следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

По предявения при условията на евентуалност иск срещу М.в.р..

С оглед извода за неоснователност на главния иск, следва да бъде разгледан

предявения при условията на евентуалност такъв.

Настоящият съдебен състав намира, че по изложените съображения за неоснователност на главния иск, следва извода за неоснователност и на предявения при условията на евентуалност такъв.

На следващо място за пълнота следва да се посочи, че съгласно материалноправната разпоредба на чл. 37, ал. 2 ЗМВР главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Комуникационни и информационни системи", Академията на МВР и Медицинският институт са юридически лица. В чл. 38 ЗМВР са индивидуализирани главните дирекции в структурата на МВР, като в т. 4 като главна дирекция е посочена ГД „Г.п.“. Съгласно чл. 11, ал. 8 от Закона за публичните финанси във връзка с т. 4 от ПМС 73/27.03.2015г., определяща второстепенните разпоредители с бюджет към Министъра на вътрешните работи, Директорът на ГД „Г.п.“ е посочен като второстепенен разпоредител с бюджет.

С доклада по делото, не оспорен от страните, за безспорно и ненуждаещо се от доказване е обявено обстоятелството, че ищецът е служител на ГД „Г.п.“, респективно това е структурата, която е пасивно материалноправно легитимирана да отговоря по заявената искова претенция.

Така изложеното обуславя извода, че на самостоятелно основание, а именно липса на пасивна материалноправна легитимация, искът срещу М.В.Р. следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, ищецът следва да заплати на всеки един от ответниците разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер по 100.00лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. К. К., ЕГН*****, срещу Главна дирекция „Г.п.“, с адрес: /адрес/, главен иск с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 4320.00 лева, представляваща легова равностойност за неосигурена храна за периода от 18.11.2019 г. до 18.11.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 18.11.2022 г. до окончателно изплащане, **като неоснователен**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. К. К., ЕГН*****, срещу „М.в.р.“, с адрес: /адрес/, при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 4320.00 лева, представляваща легова равностойност за неосигурена храна за периода от 18.11.2019 г. до 18.11.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 18.11.2022 г. до окончателно изплащане, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА К. К. К., ЕГН*****, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, да заплати на Главна дирекция „Г.п.“, сумата от 100.00лв. – разноски.

ОСЪЖДА К. К. К., ЕГН*****, на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, да заплати на „М.в.р.“, сумата от 100.00лв. – разноски.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____